

ven, i Virkeligheden Sætning for Sætning stred imod Grundlovens egentlige og sande Mening, saaledes som den er bleven givet, forstaaet, brugt og anvendt indtil Aaret 1877.

Hvad nu angaar Udtalelser til mig fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg) kan jeg kun sige, at det ærede Medlem rimeligvis misforstaaer mig, naar han tror, at jeg vil paadutte ham, at han ikke kan have havt den Hensigt, at ville allerede i Fjor give dette Ministerium en Finantslov. Det er ikke derom jeg har talt. Men jeg har sagt, at der har Intet foreligget for mig, som gav mig en anden Opfattelse, end at Finantsloovbehandlingen i Fjor var en fuldstændig og virkelig Forhandling, — saaledes som jeg yttrede i Gaar — en virkelig Forhandling, der havde til Hensigt at levere en fuldstændig brugelig Finantslov for et grundlovstro Ministerium. Jeg fremhævede det i Gaar. Men at den var oppositionel imod dette Ministerium, og at den nødvendigvis efter hele Stillingen maatte være det. Nu anførte det ærede Medlem fra Seire at han ved første Behandling har anbragt nogle Udtringer derom, som stred derimod. Dette skal jeg nu ikke indlade mig paa, thi det vilde i dette Øieblik føre for vidt at fremvise et Prøvekort af det ærede Medlems forskjellige Udtalelser angaaende Behandlingen af Finantslove til dette Ministerium. Det har jeg altsaa ikke kunnet tillægge nogen særlig Bøgt, hvorledes disse Udtringer staa i Evidens. Jeg siger kun: der har ikke foreligget for mig Noget, som kunde give Oplysning derom, nogenjomhelst Erklæring, der gik i Retning af den Forskæelse, at denne fuldstændig aabne og ærlige Forhandling om en Finantslov havde til Formaal at sætte dette Ministerium paa Lovlig Grund. Jeg siger her min Opfattelse af hele Situationen i Fjor. Da vi derfor bevilgede 51 Millioner og det og det mere til og deriblandt mange Ting, som ikke bleve bevilgede før Opløsningen, da var det stadig — efter min fulde Overbevisning — forudsat, at denne Finantslov kunde ikke modtages af det nuværende Ministerium, men selvfølgelig var den saaledes, at Landstinget kunde modtage den, og hvis det saa blev Lov, maatte Regeringen vige og saa havde vi for vor Behandling to Ting: en god og brugelig Finantslov, og saa tilmed et nyt og dermed grundlovstro Ministerium. Det var saa lidt en Skinforhandling, at det var en Behandling, som havde Betydning for Arbejdet under sidste Samling, ikke blot for det følgende Aar, for Finantslovens Bedkommende,

men formentlig for en længere Fremtid, forsaavidt som Landstinget og Folkethinget da enedes om en Finantslov, som Regeringen nødvendigvis maatte sige Nei til, efter at den havde udsleedt sin allerunderdanigste Forestilling. Det havde nemlig Regeringen deri udtrykkelig erklæret for sit Bedkommende, at en Finantslov maatte have de og de Bevillinger, for at dette Ministerium kunde modtage den, og derom tvivlede der heller Ingen. Jeg har ikke tvivlet derom, og Intet i vor parlamentariske Historie giver Ret til at tro, at et Ministerium vilde fravige saadanne Udtryk i et saadant Østykke og beholde sin Plads. Ministeren kan fravige Udtalelser om Anvendelsen og Forstaaelsen af Grundlovsbestemmelser for at gennemføre sin Politik, men at fravige de Udtalelser, som han saa positivt havde fremsat for et Par Maaneder siden i en allerunderdanigst Forestilling til Kongen, for at blive, det var jeg sikker paa, at han ikke kunde gjøre. Det var denne Betragtning, ud fra hvilken jeg arbejdede, og jeg havde absolut ikke nogen Grund til at tro Andet, end at dette maatte være den rigtige Opfattelse af Stillingen. Thi hvad saa, om de havde taget Finantsloven? Saa siger jeg: Ja, kunde det have været slet, saa vil jeg erkjende, at saa havde under de daværende Forhold Folkethinget hævdet sin Stilling trods Ministeriet og ydmyget dette for det Første til at tage Indholdet af sin allerunderdanigste Forestilling tilbage, og for det Andet til selv at besørge eller lade ligge i Ruiner sine provisoriske Forter, til selv at betale sine provisorisk bestilte Kanoner og selv fra 1ste April at holde sine Gendarmere. Naar Ministeriet havde stillet sig saaledes, at det for det Første havde taget sin allerunderdanigste Forestilling i sig igjen og havde ladet sine provisoriske Forter uopbyggede som Vidnesbyrd om, hvorledes det gaar et Ministerium, der gaar uden for Lovens Grund, selv bekostet sine Gendarmere eller holdt dem, indtil det havde kunnet affordere dem bort privat, og selv betalt de 625,000 Kr. til Krupps Firma for bestilte Kanoner, under disse Betingelser vilde jeg have givet Ministeriet en Finantslov endnu i Aar. Saaledes var Stillingen i Fjor; jeg kalder det derfor ikke en Skinforhandling, men en aaben Forhandling, ogsaa fra min Side, en aaben Forhandling, der efter Sagens egne Afser maatte gjøre det klart for Ministeriet, at af dette Folkething kom der aldrig nogen Finantslov ud til dette Ministerium uden den veneste Ydmygelse. Men hvorvidt nu Andre havde den Tanke, altsaa havde den samme Er-